

فرم در معماری

قسمت اول: درک مطلب

فرم در معماری

در فضای کاربرد فناوری معماری از یک طرف پاسخگوی الگوهای فرهنگی خویش و از طرف دیگر مسئول الگوهای علم فناوری می باشد اما در اظهار و تبیین فرم، وی مجاز است که مفاهیم و شخصیت خویش را بیان نماید. تمام معماران دارای این استعداد ذاتی نیستند تا این امتیاز ویژه را به نحو احسن بکار گیرند. مثل دیگر رشته های علمی و هنری، تعدادی از معماران، سبک نوینی را ابداع می نمایند و دیگر معماران از ایشان تبعیت می کنند و سبک های ایشان را به طرق اصلی و فردی تعبیر و تفسیر می نمایند. اما معماران هر سبک را به هر طریق ارائه شده می پذیرند و آن را بدون اینکه اثری از خود برجای گذارند جاودانه می نمایند. در سبک سازی وظیفه اصلی معمار آفرینش فرم معنی دار می باشد.

موقعی که در هنر صحبت از فرم می شود منظور نه تنها شکل فیزیکی اندازه و توده یک اثر است بلکه کلیه عناصری را دربر می گیرد که به زیبا سازه و ترکیب آن کمک می کند. بسیاری از اینها ممکن است به خودی خود فاقد فرم ثابتی باشند مثل سکون موسیقایی، خطی در تابلو و فضای معماری، و فقط موقعی دارای اهمیت می شوند که به عنوان اثر به اتمام رسیده تنظیم می گردد و بدین طریق عناصر اصلی معماری شامل فضا و توده می گردد. این فرآیند سازماندهی آنها را در قالب منظم شده ترکیب گویند و ابزار اصلی که به واسطه آنها کیفیت قابل تبیین ارائه می گردد مربوط به مقیاس، نور، بافت و رنگ می شود.

ProjectCenter

www.ProjectCenter.ir

📷 | @projehcenter

📍 | @projehcenter_ir